

stik modsatte, saavel i deres Bestemmelser og Birkemaade, som ogsaa i de Resultater, de ville medføre. Thi hvad vilde Følgen være bleven af Regeringsforslaget, hvis det var blevet vedtaget? Følgen vilde være bleven, at al Forhandling maatte ophøre. Thi hvorfor skulde man forhandle, naar man vidste, at til syvende og sidst kom det dog an paa Lodtrækning. Begge Parter vilde vide, at naar det kom til Stykket, saa skulde man spille. Hvad var der saa at forhandle om? Man vilde da i Forveien indrette sig derpaa, stille sine Fordringer op mod hinanden, og se, hvad der kunde komme ud deraf. Det er en Fristelse, der ligger saa uhyre nær dem, der ikke kunne sætte deres Fordringer igjennem i den offentlige Mening, at det vilde blive det simple Resultat af Forslaget. Derfor vilde man ikke gaa ind paa Forslaget, fordi det stred imod Principet i vor nuværende Forsatning, som netop vil fremkalde et Resultat igjennem en fri Forhandling mellem Parterne. Hvis det foreliggende Forslag vedtages, vil Følgen deraf blive den stik modsatte af den, der vilde fremkomme af Regeringsforslaget, thi saa vilde ikke blot enhver Regering, men ehvert af Thingene være overordentlig betænkelig ved, at der ikke kom noget Resultat tilveie, da Sagen saa maatte før Rigsretten, og saa ingen af Parterne veed, hvorledes det vil gaa. Det Eneste, der er fælles i begge Forslagene, er det Ord „Lodtrækning“, men skal det være nok til at betegne en Vighed, saa vil det ærede Medlem omtrent kunne finde Vighed mellem Alt muligt i Verden. Der findes vel ikke 2 Bøger f. Ex., hvor ikke eet Ord er fælles for begge. Det ærede Medlem vilde saaledes f. Ex. kunne sige, at et juridisk Værk og en „ABC“ i Grunden ere ganske det Samme, thi der findes et eller andet Ord, der er det samme i begge. Mere Vighed er der ikke mellem de to Forslag. I det foreliggende Forslag er Lodtrækning anvendt paa Personerne, ligesom ved enhver Jury, i Regeringsforslaget er Lodtrækning anvendt paa Sagerne, som det aldrig bør ske, og som ikke er Tilfældet i noget Land. I det foreliggende Forslag er der lagt an paa, at vi komme til at holde den nuværende Grundlov, som den har været ment fra først af, og som jeg troede, at det var de Herrers Mening, at den skulde holdes, saaledes at Overenskomst mellem Parterne danner Grundlaget for Alt, hvad der kan gjenneføres, og som det ærede Medlem selv sagde, at Intet maa ske, uden at der er Overensstemmelse mellem de to Thing. Men Resultatet af Regeringsforslaget vilde blive,

at der maatte spilles om Alt. Det undrer mig derfor, at det ærede Medlem vilde fremhæve den Vighed, der er med Regeringsforslaget. Det kan komme frem i en Avis, hvor man skriver om Ting, som man ikke forstaar sig det Mindste paa, men at det ærede Medlem, som er inde i Tingene, vil gjentage den Aviskrase, det undrer mig. Men det har tillige glædet mig, da det har givet mig Vællighed til at vide, at den eneste Vighed mellem de to Forslag er Ordet „Lodtrækning“, og det ærede Medlem vil indrømme mig, at det er ikke meget. — Til Slutning skal jeg kun sige, at hvis man virkelig vil opnaa det, som det ærede Medlem sagde var Forsatningens Kjærne, at der Intet kan eller maa ske, uden at Parterne ere enige, og som han betegnede som Rigsdagsparlamentarisme, hvad jeg nu ikke tror, at det er — men det er jo heller ikke værd at skændes om Ord, jeg tror slet ikke, at det er Rigsdagsparlamentarisme i den Forstand, hvori Ordet virkelig maa opfattes, naar man tager det strengt — hvis man virkelig er enig deri, at der Intet maa ske, uden at der er Overensstemmelse mellem de 2 Thing, saa burde det ærede Medlem og Regeringen bidrage til, at vi kunde komme til Forstaelse med Hensyn til en anden Sammensætning af Rigsretten, thi den nuværende Sammensætning, det kan det ærede Medlem ikke negte, kan ikke føre til Andet end en Fortsættelse af den nuværende Tilstand, og det har det ærede Medlem jo ogsaa indrømmet, at den nuværende Rigsret har den Opgave at værne om Landstingets Interesse, det er et Værn, et Skjold, de have til at værne om, at Intet sker uden deres Samtykke. Ja, opfattes Rigsretten paa den Maade, saa er det ikke underligt, at man ikke kan komme ud af Tilstanden, thi naar den øverste Domstol er saadan, saa maa Konfliktten altid staa lige for Døren. Naar Domstolen er i den ene Parts Haand, kan man sige sig selv, at det fører ikke til andet end Konflikter. Jeg maa derfor gjentage, at efter den Maade, hvorpaa det ærede Medlem har stillet sig, som jeg antager i Overensstemmelse med sine Meningsfæller, ser jeg, i hvad det ærede Medlem har sagt, en tydelig Tiljendegivelse af, at man ikke blot ikke vil en Forstaelse om dette Forslag, men overhovedet ikke vil bidrage til, at man kommer ud af den nuværende Konflikt og ogsaa fra sin Side saa kraft som vel muligt afviser et Tilbud fra vor Side om at forhandle om en Bestemmelse i Grundloven, sigtende til paa en praktisk og virkelig gennemførlig Maade at naae til en Forstaelse af Forsatningen; det er afvist fra den anden Side paa en saadan